

Димитър Димитров

Беше време, когато често говорехме за пробуждане и реформация в църквата. Вече не го правим, може би защото ни омръзна само да си говорим, а нищо да не вършим в тази насока, или пък защото смятаме, че вече сме достатъчно променени.

Но по този въпрос често съм се молил и съм размишлявал, за да достигна до някаква идея относно това, как да се осъществи такава една промяна. Опитвах различни начини, но като че ли все нещо не достигаше. Четях Библията си, когато Бог ми даде отговора, от който се нуждаех - а именно, срещи, общуване и евангелизиране; срещи и общуване първо с Него и след това помежду ни като Негови синове, дъщери и приятели. Ето няколко библейски стиха, на които можем да основем разсъжденията си тук: „И след шест дни Исус взема Петър,

варяха с Исус. А Петър проговори, казвайки на Исус: „Учителю, добре е да сме тук; и нека направим три шатри, за Теб една, за Мойсей една и една за Илия; защото не знаеше какво да отговори, понеже почнаха да се плашат много. И яви се облак и ги засени; и глас дойде из облака, който каза: „Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте.“ И внезапно, като се озърнаха, не видяха вече никого при себе си освен Исус. И като слезаха от планината, заръча им да не казват никому това, което бяха видели, освен когато Човешкият Син бъде възкресен от мъртвите.“ (Марк 9:2-9)

След един изтощителен ден Исус взема тримата апостоли - Петър, Яков и Йоан, и тръгва с тях към близката планина. Учениците се чудят защо е нужно това уморително изкачване в момент, когато всички се нуждаят от почивка - и нещо специално ли има Христос за тях тримата. Но въпреки умората и недоумението, продължават да следват своя Учител по стръмния склон. Очевидно е, че Христос иска да предаде важен урок.

Да се изкачиш в присъствието на Бога в общение

В християнския си живот имаме доста високи цели за изкачване и една от тях е тази на пълноценното общуване с Бога. В нашето забързано ежедневие е много

за Божието Слово, то най-вероятно ще ни бъде трудно пък да отклоним ума си от останалата част от напрегнатото ни ежедневие.

Опитайте се да си припомните кога за последен път сте чели Библията си не по повод нещо друго или във връзка с някого друго (дори не и заради самите себе си), а за да опознаете по-добре своя Спасител. Кога сте размишлявали над земния Му живот и мисия? Случвало ли ви се е да се слеете с Неговите тревоги, изкушения, болки, намерения? Били ли сте наскоро едно цяло - „Той във вас и вие в Него“?

Все по-трудно влизаме в „скришната стая“, за все по-малко време оставаме там. Необходимо е изкачване на планината на общението. Не е лесно, но е жизненоважно!

Да останеш в присъствието на Бога

Имаше за какво да остават на планината на преobraжението.

„И след шест дни Исус взема Петър, Яков и Йоан; и завежда само тях на една висока планина насаме; и преобрази се пред тях. Дрехите Му станаха бляскави, твърде бели, каквито никога белач на земята не може така да избели. И яви им се Илия с Мойсей, които разговаряха с Исус.“ (Марк 9:2-4)

Видяха Исус, окъпан целця в небесна светлина и слава; видяха и Илия и Мойсей. Но не само видяха: „И яви се облак

общуване. Ето какво се случва на човек, който „чуе“ Бога: „И рекоха помежду си: „Не гореше ли в нас сърцето, когато ни говореше по пътя и когато ни тълкуваше писанията?“ (Лука 24:32)

Във 2 Коринтяни 3:18 пък четем за това, което става с човек, който „види“ Бога: „А ние всички, с открито лице, като в огледало, гледайки Господната слава, се преобразяваме в същия образ, от слава в слава, както от Духа Господен.“ Не може човек, който е общувал пълноценно с Бога, да остане хладък или студен. Всичко в него започва да гори - да се съживява и да се променя. Променя се отношението и към Създателя ни, и към ближния ни.

Случвало ли ви се е наскоро да чуете Господ да говори на сърцето ви, топлина да облее тялото ви, сладък мир и неподправена радост да изпълни душата ви?... А когато си четем Библията или урока - виждаме ли Исус в Неговата ослепителна красота и величие, или гледаме към слабостите и несъвършенствата на хората в църквата и около нас? Една истинска промяна не оставя човека пасивен, просто съзерцаващ Бога и наслаждаващ се на Неговото присъствие. Колкото и да ни е хубаво и приятно там, горе, нека не мислим само за себе си. „И като слезаха от планината...“ (Марк 9:9)

Да слезеш

Ето един пример за

говорил с Бога.“ (Изход 34:29)

Мойсей се бил изкачил на „Божията свята планина“, бил в присъствието на Бога; и чул, и видял, и разговарял с Него. Затова сега не слезал празен - носел светлината, любовта, истината, правдата, които бил получил от Бога. Всъщност той носел Христос в себе си.

Да слезем сред обществото, да занесем на нуждаещите се Исус, Който може да заговори всяка нужда, всяко желание, да узлекува всяка болка (физическа и духовна), може да удовлетвори всеки копнеж и желание!...

Най-голямата нужда на хората днес не е от хляб, от здраве, от пари... - а от Христос. Човек може да е постигнал доста неща в живота си. Но каквито и да са те, колкото и да са те, в крайна сметка той започва да се чувства измъган, ограбен и празен. Защото никога и нищо друго не може да замести Бога.

общение на учениците с Бога: „А те, като гледаха дързостта на Петър и Йоан и бяха вече забелязали, че са неграмотни и неучени човече, чудеха се; и познаха, че са били с Исус.“ (Деяния 4:13)

Слизайки при хората, ние ще можем да им съдействаме по най-добрия начин - чрез личния си пример, да преживеят едно пробуждане и практическа промяна. Тогава наистина ще можем да бъдем и „солта“, и „виделината“ на света.

Християнският живот е едно непрекъснато изкачване в Божието присъствие с цел пълноценно общуване; оставане в това свято присъствие, за да Го чуем, да Го видим и приемем в сърцето; и слезане, за да занесем Христос на нуждаещите се хора.

Ако непрекъснато се стремим да водим такъв динамичен християнски живот, едва ли бихме имали възможност да охладнеем. Но дори и да се случи да заспим, ре-

за него ще останат първите му стъпки в проповядването на Евангелието, първите преживявания, стремежи, кръщения, както и разочарования. От всичко това се е стремил да се учи и така е израствал.

През 1999 г. е преместен в гр. Кюстендил - място на нови срещи, нови предизвикателства, нови приятели, нови опитности. През 2005 г. е отново в добре познатия му район - Вълчедръм, Долни Цибър и Лом. Тук става и ръкополагането му като служител.

Димитър Димитров
е роден в село Расово, област Монтана.

През 1993 г. със съпругата му Адриана, с която са женени от 1987 г. и имат две деца - Георги и Мая, стават членове на адвентната църква.

През 1996 г. е поканен за служител към ЦАСД най-напред в църквата във Вълчедръм. Незабравими спомени

да се изкачиш да останеш и да слезеш

или три неща, необходими на църквата

Яков и Йоан; и завежда само тях на една висока планина насаме; и преобрази се пред тях. Дрехите Му станаха бляскави, твърде бели, каквито никога белач на земята не може така да избели. И яви им се Илия с Мойсей, които разо-

трудно (както е при изкачването), да намерим време, в което спокойно да четем, да се молим и да разсъждаваме върху Библията, съботно-училищния си урок, Духа на пророчеството...

Ако някак си успеем да отделим някоя минута

и ги засени; и глас дойде из облака, който каза: „Този е Моят възлюбен Син; Него слушайте.“ (Марк 9:7) Чуха и гласа на Бога.

Да останеш в присъствието на Бога, докато Го видиш и чуеш - това вече е пълноценно

човек, който слеза от присъствието на Бога: „И като слезаше Мойсей от Синайската планина, държащ двете плочи на откровението в ръката си, при слезането си от планината Мойсей не знаеше, че кожата на лицето му блестеше, понеже бе

Бог няма заместител. Нека да слезем и да занесем на нуждаещите се хора онова, което сме чули, видели и преживели с Исус, но заедно с това да занесем Неговата истина, правда и любов. Няма да е напразно. Ето резултата от пълноценното

цептата за съживяване по посока един истински християнски живот е същата.

И вярвам, че когато нашият Спасител се завърне, ще чуем Неговите думи: „Хубаво, добри и верни слуге... влез в радостта на Господаря си!“

